

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19.12.2022 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie K. W. (1) o zasiłek chorobowy i zobowiązanie do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego – zmienił decyzję ZUS I Oddział w Ł. w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za okres od 3.07.2020 do 16.07.2020 roku oraz ustalił, że za ten okres wnioskodawca nie ma obowiązku zwrotu pobranego świadczenia. W pozostałej części odwołanie zostało oddalone.

Apelację od powyższego wyroku złożyły obie strony.

Organ rentowy zaskarżył punkt pierwszy wyroku i zarzucił naruszenie art. 233 kpc poprzez błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ich sprzeczności z zebrany materiał dowodowy. Ponadto zarzucił naruszenie art. 13 ust.1 oraz art.17 ustawy z dnia 25.06.1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia pomimo posiadania innego tytułu ubezpieczenia chorobowego oraz pomimo wykorzystania zwolnienia niezgodnie z jego celem. Zarzucono również naruszenie art. 66 ww. ustawy oraz art. 84 ust. 1-4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W oparciu o powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w punkcie 1 i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawca w złożonej apelacji zaskarżył wyrok w punkcie 2 i zarzucił naruszenie art. 233 kpc poprzez błędną ocenę materiału dowodowego oraz naruszenie art. 17 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez błędne przyjęcie, że wnioskodawca utracił prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres. Ponadto zarzucono naruszenie art. 84 ust.2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez błędną wykładnię.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 i uwzględnienie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sprawa została skierowana do postępowania uproszczonego i w takim trybie została rozpoznana przez sądy obu instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja organu rentowego okazała się uzasadniona, natomiast bezzasadna jest apelacja wnioskodawcy.

Po pierwsze należy wskazać, że K. W. (1) w spornym okresie miał dwa tytuły do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Bez względu na to, jak postrzega to sam wnioskodawca, Sąd Rejonowy słusznie ocenił, że K. W. z chwilą ustania zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. nadal był w stosunku pracy z (...) Sp. z o.o., gdzie pracował do 30.06.2020 roku w wymiarze 1/64 etatu na stanowisku konsultanta administracyjnego w sieci D. (...). W zakresie tych ustaleń Sąd Okręgowy w pełni przyjmuje za własne wywody Sądu I instancji.

Po drugie istotę w sprawie stanowi okoliczność, że dotyczy ona wyłącznie prawa do zasiłku chorobowego z tytułu zatrudnienia K. W. (1) na podstawie umowy o pracę w (...) Sp. z o.o. Wnioskodawca nigdy nie wystąpił o zasiłek chorobowy z tytułu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o.

W okresie od 27 kwietnia 2020 roku do 17 lipca 2020 roku wnioskodawca przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim z powodu choroby oznaczonej symbolem F43. Zaświadczenia o niezdolności do pracy wystawione zostały wnioskodawcy za okresy od 27 kwietnia 2020 roku do 18 maja 2020 roku, od 19 maja 2020 roku do 10 czerwca 2020 roku, od 11 czerwca do 2 lipca 2020 roku oraz od 3 lipca do 17 lipca 2020 roku.

W okresie od 27 kwietnia 2020 roku do 30 czerwca 2020 roku odwołujący się nie przedłożył zwolnienia lekarskiego ani innego dokumentu potwierdzającego niezdolność do pracy u drugiego pracodawcy, (...) Sp. z o.o. Ten płatnik nie wypłacił wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy oraz nie dokonał stosownego zgłoszenia do ZUS, bowiem nie wiedział o chorobie wnioskodawcy.

Oznacza to, że w powyższym okresie, czyli od 27.04. do 30.06.2020 roku wnioskodawca przebywał na zasiłku chorobowym wyłącznie u jednego pracodawcy, aby następnie kontynuować zwolnienie lekarskie po ustaniu zatrudnienia u tegoż pracodawcy. Jednocześnie świadczył pracę u drugiego pracodawcy do 30.06.2020 roku. Okoliczność tę potwierdził drugi pracodawca, który wypłacał wnioskodawcy systematycznie wynagrodzenie.

W rozpoznawanej sprawie wymaga podkreślenia również i to, że organ rentowy, wydając zaskarżoną decyzję wskazał jako podstawę art. 13 ust. 1 pkt 2 oraz art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

Podkreślenia wymaga ponownie fakt, że wnioskodawca oparł prawo do zasiłku chorobowego wyłącznie o zatrudnienie w (...) Sp. z o.o., które ustało 29.04.2020 roku. K. W. pobierał zasiłek po ustaniu tytułu do ubezpieczenia i zwolnienia lekarskie kontynuował tylko i wyłącznie w związku z taką możliwością.

Wobec powyższego K. W. nie mógł nigdy nabyć prawa do zasiłku chorobowego w okresie od 3.07 do 16.07.2020 roku gdyż nie wnosił o zasiłek chorobowy w związku z podleganiem obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w (...) Sp. z o.o., z którą to spółką umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 30.06.2020 roku.

Inaczej mówiąc, wnioskodawca kontynuował zwolnienia lekarskie, opierając się o to, że istnieje możliwość nabycia prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu do ubezpieczeń, a tytuł ten ustał mu w dniu 29.04.2020 roku w związku z rozwiązaniem umowy o pracę z (...) Sp. z o.o.

Umowa zlecenia pomiędzy wnioskodawcą a (...) Sp. z o.o. zawarta została od 17 lipca 2020 roku. Od tego dnia odwołujący się został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że doszło do naruszenia art. 233 kpc przez błąd w ocenie materiału dowodowego i błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy. Sąd Rejonowy stracił bowiem z pola widzenia okoliczność, że nie można było orzekać o zasiłku chorobowym w związku z ustaniem tytułu do ubezpieczeń społecznych u płatnika, u którego wnioskodawca nigdy nie zgłosił niezdolności do pracy i nie wystąpił o świadczenie z ubezpieczenia chorobowego. Każde kolejne zwolnienie lekarskie było bowiem oparte o zatrudnienie wyłącznie w (...) Sp. z o.o.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu Okręgowego, wnioskodawca nie miał prawa do zasiłku chorobowego z uwagi na treść art. 13 ust.1 pkt 2 ustawy zasiłkowej.

Jeżeli natomiast wnioskodawca nabyłby prawo do zasiłku chorobowego to i tak jego późniejsze zachowanie doprowadziłoby do utraty tego zasiłku z uwagi na świadczenie pracy w okresie niezdolności do pracy (art.17 ustawy zasiłkowej).

Sąd Rejonowy wyszedł więc ponad treść decyzji i wcześniejszego żądania wnioskodawcy, przyznając mu prawo do zasiłku chorobowego w związku z tytułem do ubezpieczeń społecznych (zatrudnieniem), które nie było brane pod uwagę przez wnioskodawcę i nie zgłaszał u tego płatnika niezdolności do pracy. Tym samym doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego (art. 233 kpc) i materialnego w postaci art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej.

Z całą pewnością wnioskodawca nie miał prawa do zasiłku chorobowego w okresie od 3.07 do 16.07.2020 roku po ustaniu tytułu do ubezpieczeń społecznych u pierwszego płatnika - (...) Sp. z o.o., bowiem nie nabył w ogóle prawa do tego świadczenia, zaś gdyby nawet je nabył, to świadczeniem pracy u innego płatnika pozbawił się tego świadczenia (art.17 ustawy zasiłkowej).

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną, zaś na podstawie art. 386 paragraf 1 kpc zmienił wyrok w punkcie pierwszym zgodnie z postulatem apelacyjnym organu rentowego.